De Levende Natuur 84 (5-6):182-182 (1982)

HERTEN KIJKEN

In ons dichtbevolkte land is niet veel plaats meer voor grote wilde dieren. Weinigen zullen daarom het geluk hebben om iets anders dan reeën te zien, en ook die treft men niet makkelijk. Behalve geluk moet men er ook nog geduld en kennis van de dieren voor hebben. Ik had het geluk dat mijn vader mij meenam naar de Veluwe. Vóór zonsopgang moest men ter plekke zijn, dus vroeg opstaan, zeker in de zomer. Dan te voren weten waar men het wild wilde treffen, en die plaats tegen de wind in benaderen, waarvoor soms uren durende omwegen moesten worden gelopen. Vanzelfsprekend sprak niemand, en er werd opgepast dat er geen dode takjes onder de voet kraakten. En dan gingen we, met verrekijker en fototoestel, in de bosrand verscholen zitten wachten. Als we geluk hadden, stonden bij het lichter worden de herten uit hun leger op. Dat ontwaken duurde wel een half uur: opstaan, even schudden, eens een hapje nemen, en wat rondkijken en -stappen. Als tenslotte de roedel geheel ontwaakt was sukkelden ze in ganzepas weg, waarschijnlijk om te gaan ontbijten.
Dat gingen wij dan ook maar doen, blij dat we onszelf weer warm konden lopen. Vaak troffen we geen herten, maar dan hadden we toch een mooie ochtend gehad. En in de natuur kruiste altijd wel een verrassing ons pad, zoals een familie everzwijnen: pa voorop, de gestreepte biggen erachter en een woest snuivende ma achteraan.
P.C.M. Brantjes maakte de foto van dit niets vermoedende groepje edelherten, *Cervus elaphus,* in de winter.
N.B.M. Brantjes